

Levélféle egy rádióriporternek

Tisztelt N. N. Úr!

A napokban a rádióban az Ön kontaktműsorát hallgattam, amelynek középpontjában az '56-os forradalom és szabadságharc ötvenéves évfordulója kapcsán kitört magyarországi zavargások álltak. Önt mint riportert az érdekelte, hogy a délvidéki magyarság miként viszonyul ezekhez a történesekhez, azaz mennyire érzi a sajátjának azokat a gondokat-bajokat, amelyek ezeket a sajnálatos eseményeket kiváltották. Nagyon hasznosnak tartom e téma boncolgatását, talán többször is kellene róla beszélni, mert ezzel kapcsolatban nagyon nagy a fejekben a zűrzavar. A hallottak mégis nagyon elszomorítottak. Nem is a betelefonálók véleménye döbbsentett meg, hisz általában tájékozatlan, hiányos nemzet tudattal rendelkező, megtévesztett egyénekről van szó. Engem a műsorvezető magatartása lepott meg. Én helytelenítem az ilyen fajta műsorvezetést. Azt, hogy a betelefonálóknak a véleményét mindig helyeselte, tévesen értelmezett udvariasságból, miszerint a hallgatónak mindig igaza van. Helyeselte azokat a véleményeket, nyilatkozatokat is, amelyek Magyarországot és az ottani magyarságot vádolták, nem szállt vitába azokkal, akik megtagadták hazájukat, akik azt közölték, hogy ők csak vajdasági magyarok, akik nem hajlandók sorsközösséget vállalni az anyaországi magyarokkal, elhallgatva azt, hogy a „vajdasági” magyar nem képezhet egy külön nemzetet. És ha a nyilatkozóknak az anyaországból nincs valami hasznuk, mint pl. az állampolgárság birtoklásából vagy a vízummentességéből, akkor nincs is szükségük Magyarországra, a hazájukra. Én elvártam volna az ilyen megnyilatkozásokkor, hogy a műsorvezető vitába szálljon velük, és a dolgokat a helyére tegye. A megtévesztett emberek előtt feltárja az igazságot. A mesterségesen és tudatosan kialakított magyar-magyar szembenállást feloldja, megmagyarázza a tévelygőknek, hogy mit jelent a haza és a nemzet önzetlen, igaz szeretete, mert csak így van értelme az egész műsornak.

Először azt kellett volna tisztázni, hogy nem Magyarország és az ott élő lakosság tagadott meg bennünket, hanem a most hatalmon lévő haza- és nemzetellenes, a külföldi érdekeket kiszolgáló, bolsevista Gyurcsány-kormány, amely sokkal nagyobb rombolást végez az anyaországban, mint a határon túlra szakadt magyarságnál. Gyurcsány volt az, aki megfélemlítette az amúgy is elbutított, már a Kádár-korszakban nemzet tudatától megfosztott magyar népet. Azt is el kellett volna magyarázni a nemzetet mocskolóknak vagy a hazát tagadóknak, hogy az sem igaz, hogy az anyaországiak úgy általában megtagadtak bennünket. Számtalan példával lehetett volna érvelni, miszerint pl. a hódmezővásárhelyiek minden határon túlit, ha igényt tart rá, tiszteletbeli polgárrá fogadják, de nemcsak ők, más városok lakosai is ezt tették. Számtalan neves személy a 2004-es december ötödikei népszavazás csúfos „eredményéért” nyilvánosan bocsánatot kért. A testvértelepülések lakosságával kiváló kapcsolatokat tartunk fenn, és segítenek, ahol csak tudnak. Nem beszélve arról a több milliós országos segítségnyújtásról, ami nélkül számtalan magyar intézményünk (a szabadkai és zentai magyarház, a két tehetséggondozó gimnázium, az újvidéki és a nagybecskereki kollégium stb.) fel sem épülhetett volna, a működtetéséről, hogy ne is beszéljünk. Minden határon túli magyarul tanuló gyermeknek az anyaország magyarsága 20 000 forintot fizet ki, miközben az otthoniak sokszor nagyobb szegénységben élnek, mint akik a pénzt kapják. Mennyi délvidéki magyaroknak nyújtottak segítséget akár az előírásokat megszegve is az ottani orvosok, még a saját egzisztenciájukat is veszélyeztetve, ami miatt most egyesekre a börtön vár. Hasonlóképpen segítettek az anyaországi pedagógusok a délvidéki diákokat, még akkor is, ha erre nem volt törvényes keret, csak azért, mert együttéreztek velünk. Számtalan magyarországi ismerősöm a ceausescui időszakban hetente vitte az élelmet, a könyveket, a ruhát stb. a határon túlra szakadt erdélyieknek. Egy segélyt szállító sofőr pedig az életével fizetett ezért. Tehát, ha kellett, az

anyaországi magyarok nagy többsége, az igaziak nem felejtették el a határon túlra szakadt nemzettársaikat. Persze, ez nem vonatkozik a baloldali kormányokra, amelyek, Orbán Viktor szavaival élve, ha csak tehették, mindig keresztbe tettek nemzetüknek. De ezért nem a magyarságot kell elmarasztalni, hanem a vétkeseket.

Mielőtt azonban megvádolnánk valakit, először szálljunk magunkba, és kérdezzük meg magunktól, hogy amikor nekünk jól ment, akadt-e olyan délvidéki magyar, aki önzetlen segítséget nyújtott volna az anyaországi magyaroknak. A hatvanas, hetvenes években, amikor az olcsón megvásárolt nejloningért vagy a feketén behozott „suskavácért” (olasz esőkabátért) kilószámra vásároltuk Magyarországon a sajtót, a szalámit, szilvesztereztünk a budapesti szállodákban, dőzsöltünk, több száz forintot adtunk a cigányoknak, ami akkor nagyon sok anyaországinak az egyhavi fizetése volt. Akadt-e akkor legalább egy délvidéki magyar, aki az erdélyieket megsegítő támogatáshoz hasonlóan, a Kádár-korszak börtönbe zártjainak, megnyomorítottjainak családtagjait segítette volna? Mi akkor nem élelmet, ruhát vittünk az anyaországiaknak, mint tették azt az erdélyiekkel az anyaországiak, hanem százsámra vittük a busás haszonnal járó alkoholt, a vinyakot, mert ha már nincs mit ennie az anyaországi magyarnak, akkor legalább alkohalmámorban felejtse az éhségét, és pusztítsa önmagát, ha már nem pusztult el a forradalomban. És mindezek után, és ennek ellenére, mégis nagyon sok odaválói nemzettársunk, feledve az akkori magatartásunkat, testvérként fogad el bennünket. Mi pedig mit teszünk még ezek után is? Megsértődünk, kijelentjük, hogy nem is érdekelnek bennünket ők, mert egy piaci kofa, egy szűk látókörű elárúsító vagy egy pökhendi vámos tisztességtelenül szólt hozzánk. Aki ezért megtagadja hazáját és nemzetét, nemcsak rossz „vajdasági” magyar, ahogyan több betelefonáló magát vajdasági magyarnak nevezte, hanem sokkal inkább rossz magyar, aki embernek is hitvány.

Persze, azt is tudnia kell az ilyen, korábban jugó-magyarnak, most pedig, amikor már a jugoszláv eszme szertefoszlott, egyszerűen „vajdasági magyarrá” változottak, hogyha nem hajlandó sorsközösséget vállalni az egyetemes magyarsággal, akkor nem vallhatja magáénak Petőfit, Madáchot, Liszt Ferencet, Bartókot, Munkácsyt, Szent-Györgyi Albertet, Körösi Csoma Sándort, Puskás Öcsit, a magyar történelmet, a kultúrát, a magyar tudomány eredményeit stb., és gyökértelenül, mert az

odatartozást saját maga tagadta meg, az idetartozását pedig a sovíniszta szerbség nem fogadja el, azaz senkihez sem tartozva, kapaszkodók hiányában, hazátlanul csak sodródik a világban, míg el nem vesz egy „téves csatatéren”...

A napokban a Magyar Szó egyik körkérdésében egy zentai fiatal lány, aki melleleg rádiós újságíró, azt nyilatkozta, hogy ő már unja ezt az `56-os megemlékezés körüli hercehurcát. Azt, hogy ötven év után végre megünnepelhetjük azt a nagyszerű történelmi eseményt, amikor ez a csöppnyi magyarság világtörténelmet írt, csodát csinált, és az is unalmas már neki, hogy a nemzet siratja a több mint 400 kivégzett honfitársunkat, a több száz elesett forradalmárt, és a 250 000 földönfutó magyart. Neki unalmas már hallani azt a sok fájdalmat, amikor `56 karácsonyán, Márai szavaival élve, a magyar nép lógott a fán, mert a bulizást jobban élvezte.

Jó lenne egyszer már azt is letisztázni, hogy a „vajdasági” magyar mit tekint hazájának. Magyarországot vagy azt a sok másikat, ami már volt Szerb-Horvát-Szlovén Királyság, Jugoszlávia, Jugoszláv Szövetségi Népköztársaság, Kis Jugoszlávia, Szerbia és Montenegró vagy Szerbia. Lehet-e egy élet alatt állandóan hazát változtatni. Mert igaz, hogy van az embernek, ha a sors úgy hozza, több befogadó hazája, de egy igaz magyarnak csak egy hazája lehet, még akkor is, ha a határok százszor átviharzanak a fejünk felett. **Egy székely kapu felirata szerint: házad bárhol, és akár több is lehet, de hazád csak egy van.** És ezt a hazát ne csak akkor szeressük, amikor belőle hasznunk van, hanem sokkal inkább akkor, amikor bajban van. Azoknak a sértődött nemzetagadóknak azonban azt is tudniuk illene, hogy a kettős állampolgársági jogokhoz és előnyökhöz a kötelezettségek is hozzátartoznak. Hogy az állampolgárság felvételekor esküt kell tenni Isten és ember előtt, miszerint ezt a hazát, Magyarországot akár az élete árán is védeni, oltalmazni fogja, tetteivel a nemzet gyarapodását szolgálja, és esküjéhez mindig hű marad, amíg a halál rá nem köszön. Ennek tudatában vajon mennyi sértődött „vajdasági” magyar tolong majd az előnyökért, mennyi lesz az érdek-magyar, és mennyi az igazi.

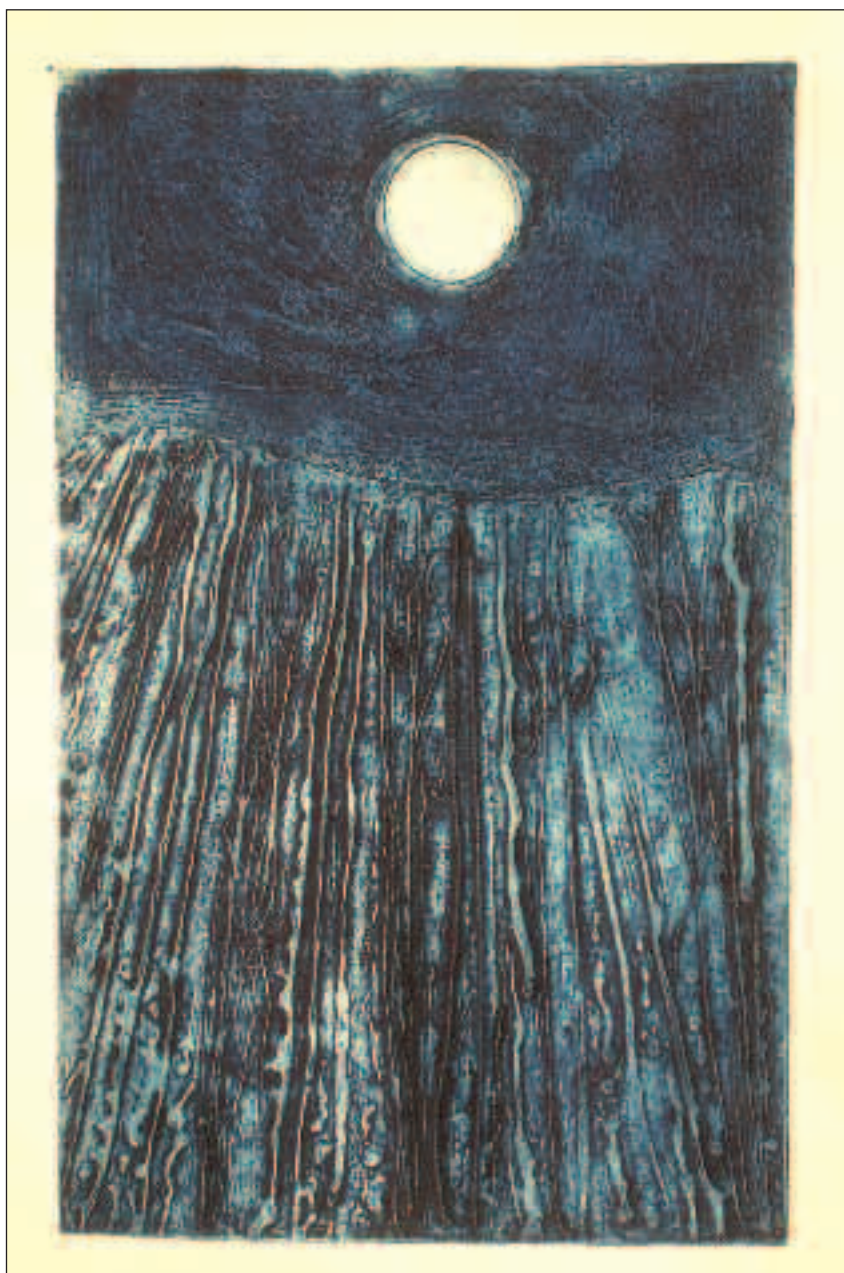
Mert amint Márai Sándor írja: „Mindig, mindent adjál oda a hazának. A világnak nincs semmiféle értelme számodra hazád nélkül. Ne várj jót a hazától, s ne sópánkodj, ha megbántanak a haza nevében. Mindez érdektelen. Egyáltalán semmit ne várj hazádtól. Csak adjad azt, ami legjobb életedben.

Ez a legfelsőbb parancs. Bitang, aki azt a parancsot nem ismeri.” Mert **„a haza te vagy, szőröstül-bőröstül, testi és lelki mivoltodban; ő szült, ő temet el, őt éled és fejezed ki, mind a nyomorult, mind a nagyszerű, lángoló és unalmas pillanatokban, melyek összességé életed alkotja. S életed a haza életének egy pillanata is.”** Márai ezt nem csak vallotta, hanem életével bizonyította is. Csehszlovákiában, a mostani Szlovákiában született, Magyarországon csak egy rövid ideig élt, negy-

ven évig szerte a nagyvilágban volt háza, lakása, de hazája mindig csak egy volt, amelyhez haláláig hű maradt.

Tisztelt N. N. Úr! Szerintem ezt kellett volna elmondani a betelefonálóknak, a nemzetgyalázóknak, a nemzettagadóknak, a „csak vajdasági magyaroknak” és azoknak, akik egy sértő kijelentés miatt megtagadták hazájukat, az egyetemes magyarságot, valójában a saját nemzetüket.

Tisztelettel üdvözlí: G. J.

Parlag II.